

Név:	Porcsalmi József
Született:	1923. május 16.
Születési hely:	Zilah
Állampolgárság:	Román
Nemzetiség:	Magyar
Vallás:	Református
Családi állapot:	Nős
Gyermek:	2
Foglalkozás:	Órás
Ítélet:	6 év
Elhunyt:	†1984. augusztus 5.

...A vád ugyanaz volt, mint a többi, ugyanakkor letartóztatott hívő református testvéreié...

(ÖZVEGY FELESÉGE MEGEMLEKEZÉSE) Fiatalon, hosszú keresés és tévelygés után az Úr megkönyörült rajta és egy drága lelkipásztor, Lőrincz János bizonyágtétele nyomán megtapasztalta az Úr Jézus büntörlő erejét. Utána nyúlt a jó Pásztor, karjaira vette és áldott, bizonyágtévő étellel áldotta meg.

Négy éven keresztül hirdette alkalmas és alkalmatlan időben a drága Igét, kicsinek, nagynak, öregnek és mindenkinek. Sok lelket vezetett az Úrhoz. Talán ezt irigyelte meg az ördög, aki megrendült idegzetén keresztül alkalmatlanná tette a további szolgálatra.

Mikor 1958 júliusában letartóztatták, már súlyos elmebeteg volt. A vád ugyanaz volt, mint a többi, ugyanakkor letartóztatott hívő református testvéreié: államellenesség, emberek félrevezetése, bethánista mivolta, kapcsolatok Magyarországgal stb.

Mivel hat évi börtön után súlyosbodott az állapota, nem lehetett megtudni pontosan, milyen körülmények között töltötte le ezeket az éveket. Azt tudjuk, hogy egy ideig együtt volt id. és ifj. Püsök Miklóssal Szamosújváron, de ők onnan hamar elkerültek. Egy börtönőr által kiszivárgott, hogy beszédeiért többször megverték. Egy fiatal egyetemista, aki más ügyért volt elzárva, elmondta, hogy egy cellában voltak és megosztotta vele a saját ágját. (Ez a fiatalember később a leányunkkal járt az egyetemre Kolozsváron.) Mikor pedig látta, hogy a foglyoknak nincs zsebkendőjük, elszakította a lepedőjét és elosztotta köztük. Melegebb ruháit is odaadta fogolytársainak. Ebben az elesett állapotában sem restült meg a jótéteményben. Dobai István – aki valamikor zilahi diák volt és ismerte őt – elmondta, hogy egyszerre hallgatták ki őket, (Dobai politikai ügyért volt elzárva) és a Jóska csendes, alázatos viselkedése az ő háborgó lelkét is lecsendesítette, ezután türelmesen viselte sorsát.

Betegsége előtt nagy szeretettel volt családja iránt is. Két gyermekét, feleségét sok gondoskodással és szeretettel vette körül. Jó anyagi helyzete arra indította, hogy a rászorultakon a legmesszebbmenően gondoskodjon. Özvegyeket segített. Egyszer 25 gyermeket látott el egy-egy rend ruhával. Rászoruló lelki testvérei anyagi helyzetét különösen szívén viselte. Lelki tanácsokkal pedig mindig kész volt segíteni. Öregnek, fiatalnak adott útbaigazítást kérdéses dolgokban.

Hazajövele után (1964-ben) testvérénél lakott egy külön szobában, majd fiúnk és felesége – miután odaköltöztek – gondozták hat éven át. Sajnos, nagyon ritkán fogadott el ennivalót. Csak azt akarta megenni, amit ő készített. A gondozása is nagyon nehéz volt. Senki segítségét nem fogadta el (takarítás, tiszta ruha tekintetében).

Egyetlen jó volt a további életében az, hogy szinte minden nap ellátogatott leányához és családjához. Meghallgatuk mondanivalóját és ráhagyunk mindent. Ez megnyugtatta őt és mi is találkozhattunk vele. Közben fiam elvitte egy darabig gyógykezeltetni, majd tovább folyt megszokott élete. Néha unokáinak virágot vagy gyümölcsöt hozott.

61 éves korában ereje kezdett fogyni, az orvos rákot is megállapított, majd tüdőgyulladás is fellépett és 1984. augusztus 5-én elhunyt. Utolsó héten, drága testvérünkkel, Püsök Miklóssal együtt imádkozott. Teljesen értelmesen fohászkodott, és könyörgött családjáért is.

A temetésen az igehirdető lelkipásztor találóan arról beszélt: „Elszakadt a tör, amely fogva tartotta és a madár megszabadult. Immár nincs többé semmi, ami fogva tartsa és megakadályozza, hogy Urával egyesüljön.”